

Phần 11

Chương 51

Chiến Đấu Với Dị Năng Giả

Mặc Hi cũng không quan tâm tới bóng roi dày đặc kia, trực tiếp thò tay ra bắt cái roi, nắm chặt trong tay rồi phá tan cái roi, tại tĩnh điện trước mặt mà còn muốn nguyên vẹn sao.

“Hả?” Mặc Hi đang chuẩn bị công kích thì đột nhiên phát hiện ra mình không thể động đậy được, rú mắt xuống thì thấy không biết từ lúc nào trên mặt đất đã xuất hiện mấy cây dây leo chế trụ hai cái chân nhỏ của cô.

“Ha ha! Tiểu Quỷ. Không phải vừa nãy mày rất giỏi sao? Hóa ra chỉ có như vậy thôi.” Quân Liêm cười điên cuồng, lúc nãy bị Mặc Hi đột kích bất ngờ mới làm hắn hơi chật vật, giờ này thấy cô bị nhốt, coi thường nói.

Roi trong tay vung tới khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Mặc Hi, mấy người ở đây có chút không đành lòng, nói ra, “Này, được rồi, nó vẫn là trẻ con đấy.”

“Trẻ con là giỏi sao? Không biết thế giới này là cường giả vi tôn sao? Không có bản lãnh thì đừng khiêu khích người có bản lãnh chứ.” Quân Liêm không thèm để ý mà trực tiếp trả lời, chỉ là hắn phát hiện ra roi của hắn lại bị Mặc Hi bắt lấy lần nữa.

“Ha ha, anh mới không sai.” Mặc Hi trợn mắt lên nhìn Quân Liêm, cười đến ngọt ngào rồi lại tàn nhẫn, “Ngay từ đầu anh không nên khiêu khích tôi, hiện tại nên phải trả giá hậu quả rồi.”

“Hả? Ha haaaa...!” Quân Liêm đang sững sờ thì cười điên lên, dang roi trong tay Mặc Hi biến mất, lại một lần nữa xuất hiện, cười nói với Mặc Hi, “Tiểu quỷ, mày vẫn không rõ sự chênh lệch giữa chúng ta. Mày là Võ giả đấy. Võ giả không thể so được với Dị năng giả, nhất là Võ giả không có khí kình.”

“Như vậy đi, hãy van xin tao, không chừng tao sẽ thả mày nha, tao rất thiện lương đó. Mày cũng không muốn khuôn mặt xinh đẹp của mày bị hỏng chứ?” Cho dù hiện tại Quân Liêm có cuồng thì vẫn hiểu địa vị của Mặc Hi không tầm thường, cho nên hắn cũng không làm quá tuyệt.

“Ha ha xem ra trong lòng anh vẫn không hối cải, nhưng...” Dường như Mặc Hi hoàn toàn không nghe thấy những lời nói của Quân Liêm, cười nói, “Anh lại nhắc nhở tôi cái đạo lý cường giả vi tôn ở trong cái thế giới này.”

Nhìn thấy bộ dạng này của Mặc Hi, Quân Liêm cũng không biết nói sao nữa, ác độc nói, “Mày muốn tao ra tay? Mày phải biết rằng tao đã cho mày cơ hội, do mày cầm lấy, nếu tao động thủ thì ông chủ cũng không thể trách tội tao được.” Nói xong, dang roi trong tay vung về phía Mặc Hi.

“Mặc Mặc! Nhóc con mày làm gì với Mặc Hi thế?” Đúng lúc này có một đạo sấm sét vang lên, ngay sau đó thấy Khoát Hải và Thiên Tiêu chạy đến.

“Hả?” Thấy hai người kia thì đôi mắt của Quân Liêm hiện lên một tia cẩn thận, nói thế nào thì Khoát Hải cũng là hàng ngũ Võ giả cao cấp rồi, mà Thiên Tiêu là Dị năng giả trung cấp, hơn nữa vừa vặn là Hỏa khắc chế hấn.

Ha ha càng xem càng thú vị. Lany ngồi ở bệ bắn bia hai tay chống đầu, nhìn xem toàn bộ, con người hiện ra sự sung sướng khi xem cuộc vui.

“Không cần hai người ra tay.” Đúng lúc này Mặc Hi đột nhiên mở miệng.

Khoát Hải đang muốn nói cái gì thì nhìn thấy đôi mắt lãnh đạm đầy kiên nghị của Mặc Hi, lời nói ra miệng rồi lại gắt gao nén trở về, ánh mắt kia làm cho hấn có cảm giác không dám cãi lại, toàn thân cứng nhắc, đây là lần đầu tiên hấn thấy Mặc Hi toát lên ánh mắt như vậy.

Làm cho lần sau khi hấn hỏi tương lại cũng không thể không cảm thán, từ nhỏ cô đã có khí thế của người lãnh đạo.

“Như vậy, chúng ta từ từ tính xem, nên trả giá thật nhiều rồi.” Mặc Hi quay đầu lại nhìn về phía Quân Liêm.

Khi mọi người còn đang kinh ngạc thì cả người Mặc Hi chấn động, mấy cây leo quân quanh chân cô đều vỡ tan thành từng mảnh rồi hóa thành năng lượng tiêu tan trong không khí.

Thân thể lại nhẹ nhàng thoáng một phát, dùng tốc độ gấp hai lần đã ngoài lao về phía Quân Liêm.

Tuy không thể trực tiếp dùng Lôi điện chi lực nhưng dùng tinh điện cũng có khả năng gia tăng tốc độ, cho dù cô cách Quân Liêm khá xa nhưng không đến nửa giây đã đến trước mặt hấn.

Hồ hấp của mọi người đều cứng lại, bắt đầu dồn dập, phức tạp nhìn hai người giao thủ với nhau, ai cũng không ngờ Mặc Hi có thể gia tăng tốc độ, điều này có nghĩa gì? Nói rõ ràng vừa này cô bé cũng không có nghiêm túc, không hiện lộ ra thực lực của mình. Nhưng mà, mấy cái này cũng không quan trọng. Quan trọng là hiện tại cô bé mới có bao nhiêu tuổi? Sao có thể hiện ra năng lực biến thái như thế chứ, rõ ràng đánh nhau với Quân Liêm một Dị năng giả trung đẳng, đừng nói là thua, hình như còn chiếm thế thượng phong.

Dù lúc ở bên ngoài bọn hấn cũng nghe được lời đòi đại cô bé được xưng là quái vật, nhưng chưa nhìn thấy nên ai cũng có chút hoài nghi, nhưng bây giờ, nhìn thấy biểu hiện của cô bé hình như còn biến thái hơn cả lời đồn.

Đây là người sao?

“Mộc.” So với mọi người đang xem cuộc chiến, Quân Liêm không nghĩ nhiều như thế, lập lại chiêu cũ, tạo một bức tường gỗ chắn trước mặt Mặc Hi,

nhìn màu sắc thì có vẻ đậm hơn, rõ ràng cho thấy năng lượng cũng nhiều hơn, nhìn ra hẳn cũng dốc toàn lực rồi.

Nhìn Mặc Hi tới gần, khoe mắt của Quân Liêm hơi co rút, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, hẳn bắt đầu hồi hận rồi, hình như mình dấy vào một người không nên dấy, cặp mắt băng lãnh làm cho hẳn phát lạnh.

“Hừ.” Mặc Hi hừ lạnh một tiếng, trực tiếp thò tay ra “phanh” một tiếng, không có phá? Không hề dừng lại, nhấc chân lên lần nữa quét qua, vỡ vụn, tiếp theo chỉ thấy Quân Liêm hơi lùi về phía sau.

Trước mặt là những lưỡi dao gỗ đang lao tới, chỉ là lần này Mặc Hi không có trốn mà trực tiếp dùng sức phá hủy.

Trong ngũ hành, kim vi tôn, Lôi điện cang là vương giả, năng lượng Mộc nhỏ làm sao có thể chống cự được.

Trực tiếp thấy Mặc Hi đến càng gần, Quân Liêm cũng biết nếu để cho Võ giả đến gần thì tuyệt đối là chuyện đáng sợ, cắn răng, hai tay không ngừng toát ra màu cam sáng rực, trên mặt đất mọc ra từng đoạn dây gai rắn chắc, ngay cả bồn hoa trong đại sảnh cũng bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, giống như răng ma quỷ, rậm rạp chằng chịt vọt tới Mặc Hi, trông rất đáng sợ.

Đôi mắt Mặc Hi không hề biến sắc, nhanh chóng tránh né những dây leo thoạt nhìn không khác gì những dây thép, cuối cùng thân thể vọt lên đánh tới Quân Liêm.

Nhìn một quyền kia, nếu bị đánh vào trên người, Quân Liêm không chết thì cũng thương nặng.

Hiểu điều này cho nên Quân Liêm cũng không để ý thứ khác, trong miệng hét to lên một tiếng, “Con mẹ nó! Tiểu quỷ đừng trách ông đây lòng dạ độc ác.”

Hai tay giao trước ngực, ánh sáng màu cam sáng rực chấn nhiếp tất cả, trong lòng hai bàn tay là năng lượng Mộc nồng đậm.

Người ở chỗ này căng thẳng, gã này lại dùng chiêu kia rồi. Cô bé này lại bức hẳn đến mức này. Làm cho tâm linh mọi người đều rung động.

Lany đang ở bệ bắn bia bên kia, con người cũng lóe lên, chơi đùa quá đà rồi, nếu Mặc Mặc xảy ra chuyện gì thì ông chủ sẽ rất tức giận.

Khi Mặc Hi đã tới trước mặt hẳn thì chợt nghe thấy Quân Liêm hô to một tiếng, “Mộc Long Phá!”

Vô số đầu cây xanh biếc mở rộng từ trong tay, quán quanh thành một cái đầu rồng lớn, trực tiếp nuốt Mặc Hi đang lao tới.

“Phì phù,” xong một chiêu này làm cho Quân Liêm thở hổn hển, sắc mặt tái nhợt, hung ác nhìn viên cầu xanh biếc được bao bọc bởi cây leo, đều do mà cuồng ngạo, cũng không trách được người khác.

“Con mẹ nó mày đấy.” Khoát Hải hô to cuống hòng rồi vọt tới chỗ Quân Liêm.

“Hả?” Quân Liêm biến sắc, giờ phút này hắn không còn bao nhiêu sức lực để đánh với Khoát Hải.

Ngay khi hắn đang nghĩ biện pháp thì có một giọng nói non nớt vang vào tai mọi người.

“Cháu đã nói, không cần các chú ra tay.”

Chương 52

Tôi Không Thích Lưu Lại Hậu Họa

“**C**háu đã nói, không cần các chú ra tay mà.”

Trực tiếp làm cho Khoát Hải dừng động tác lại, ánh mắt cùng với mọi người nhìn về phía quả cầu gỗ xanh biếc kia.

Chỉ thấy quả cầu kia đột nhiên co lại rồi bất động tại chỗ, làm cho mọi người căng thẳng, nhìn chăm chú từng chút một sự biến hóa của quả cầu.

“Oanh!”

Một âm thanh mạnh mẽ vang lên, vô số quả cầu gỗ văng ra, thân ảnh nhỏ nhắn xinh xắn kia xuất hiện mà toàn thân lại không sao hết.

Yên tĩnh. Giống như chết lặng.

Tất cả mọi người ở đây đều khiếp sợ khi nhìn thấy thân ảnh kia xuất hiện, hoàn toàn ngây ngốc mà nhìn.

“Làm sao có thể?” Quân Liêm quát to một tiếng, không ai có thể rõ năng lực của chiêu này hơn hắn, ba viên cầu chỉ là mặt ngoài, bên trong còn có huyền cơ, người bị ba viên cầu bao vây không chỉ bị cố định toàn thân mà còn bị vô số dây leo đâm xuyên qua người, vì sao cô bé đó lại không có chuyện gì hết vậy.

Quân Liêm hỏi cũng là vấn đề mọi người đang suy nghĩ, làm sao có thể? Sao lại có khả năng? Dưới một chiêu toàn lực của Dị năng giả mà lại không có vết thương nào cả? Điềm ấy không đáng sợ, đáng sợ chính là đối phương chỉ là một cô bé chín tuổi đấy. Điều này có thể sao?

Sau một lát là những tiếng thở hổn hển, mỗi người đều có biểu hiện đặc sắc mà nhìn Mặc Hi từng bước đi ra, tới gần Quân Liêm.

“Đúng rồi. Nhất định là ông chủ cho mày cái dị khí gì đó, nhất định là nó.” Rốt cuộc nghĩ đến một cái giải thích cho tất cả nguyên nhân, Quân Liêm quát to một tiếng, thế nhưng lúc nhìn thấy ánh mắt khinh miệt và lạnh như băng của đối phương thì cảm thấy chính mình như một cái tiêu sừ nhảy nhót, cũng không thèm để ý đến thân thể suy yếu, càng không để ý đến sự khiếp đảm trong lòng,

vung tay lên là có hơn mười lưỡi dao gỗ lao tới Mặc Hi, “Ánh mắt của mày có ý gì? Không phải là dựa vào dị khí sao? Mày cho rằng mày có thể đánh thắng được tao?”

Mặc Hi lạnh nhạt nhìn hắn, từ lúc ở bên trong quả cầu gỗ, cô đã thấy được sự huyền diệu của nó, hắn ta thực sự có ý định giết cô rồi, từng bước đi về phía hắn, cũng không hề để ý tới lưỡi dao đang bắn về phía mình.

Lưỡi dao dưới con mắt đầy kinh dị của mọi người chưa đến một giây đã đi tới Mặc Hi.

Thiên Nhu, Khoát Hải và Thiên Tiêu đều lo lắng và khẩn trương.

Quân Liêm hưng phấn và ác độc nhìn xem tất cả, ha ha cho mày kiêu ngạo này, rõ ràng không trốn được, vậy đợi bị bắn thủng đi. Hắn giống như thấy được cảnh thân thể nhỏ nhỏ bị lưỡi dao gỗ đâm thủng.

Thế mà màn kế tiếp lại làm cho tất cả mọi người câm như hến, Quân Liêm cứng ngắc, giọng nói run rẩy, “Làm sao có thể?”

Chỉ thấy lưỡi dao kia cách Mặc Hi chỉ một cm thì dừng lại, căn bản không thấy Mặc Hi có bất kỳ động tác nào cả, tựa như là dừng lại rồi hóa thành năng lượng hư vô tiêu tán trong không khí.

Đây là cái gì?

Không có ai biết, chỉ biết một màn quỷ dị này đã xảy ra.

Vẻ mặt Lany rất hứng thú, lúc đầu lưỡi dao dừng lại thì hắn cũng cảm ứng được, rõ ràng cảm giác được Mặc Hi an toàn rồi thì mới không ra tay, hơn nữa hắn phát hiện hắn không thể điều tra đến thân thể của Mặc Hi, dường như bị cái gì đó cản trở, ngay tại lúc này là sao?

Tiểu công chúa thật không đơn giản.

“Mày... sao mày có thể làm được?” Quân Liêm nhìn xem Mặc Hi từng bước đi tới, đã vượt qua tất cả lưỡi dao gỗ của mình, cả người hắn lui về phía sau một bước, trợn to mắt lên hoảng sợ nhìn cô.

Đồng tử đen nháy lạnh như băng kia làm cho hắn có cảm giác bên trong linh hồn cũng sợ hãi, cái dị năng trong đan điền hình như bị cản trở.

Mặc Hi không có trả lời, thò tay chộp hắn.

“Mộc.” Dù hiện tại Quân Liêm rất sợ nhưng vẫn kịp thời thi triển ra dị năng, không thể không nói hắn vẫn là một Dị năng chiến sĩ không tồi.

Chỉ là hôm nay sẽ phải chết tại đây.

“Giấy dựa cũng vô dụng.” Mặc Hi lãnh đạm nói một tiếng, thò tay ra một phát làm sao cái mộc thuẫn (cái khiên gỗ) tối nhạt vỡ tan tành.

Không cho Quân Liêm bất cứ cơ hội nào, nhanh chóng tung ra một quyền đánh vào cái thân hình gầy gò kia, vừa đánh lên còn cảm giác có một tầng hơi

mỏng ngăn cách, nhưng dưới nắm đấm của Mặc Hi lại yếu ớt như thế, đấm một phát là phá, nắm đấm đánh thẳng vào bụng làm méo một bên.

“Phụt.” Một ngụm máu tươi có hỗn hợp cả nước bọt phun ra, tí nữa thì phun vào mặt Mặc Hi nhưng đã bị ngăn cản.

Chán ghét nhìn thoáng qua, động tác cũng không dừng lại, xoay người đá một cước trúng ngay yết hầu của Quân Liêm, lại liên tiếp quyền nối quyền, liên tục đánh vào người Quân Liêm, mà Quân Liêm không hề phản ứng lại cứ như là tấm vải rách ném xuống mặt đất.

Mặc Hi nhìn Quân Liêm thổ huyết trên mặt đất, không có bất kỳ một tia không đành lòng nào, cái chân nhỏ nhỏ dẫm nát lồng ngực của hắn, một cước nhìn như nhẹ nhàng, nhưng khi một tiếng “răng rắc” vang lên thì mới biết uy lực của nó.

“Hiểu chưa?” Mặc Hi lãnh đạm bình tĩnh nói, “Không có lực lượng thì không nên khiêu khích người có lực lượng, đây là đạo lý, nhưng còn có một đạo lý khác nữa.”

Dưới ánh mắt ác độc và sợ hãi của Quân Liêm thì ánh mắt của Mặc Hi không hề thay đổi, giọng nói ngọt ngào mềm mại vang vào trong tai mọi người, “Đã có lực lượng thì cũng đừng coi mình là đệ nhất thiên hạ, ai cũng không nói chính xác được, cái người hôm nay bị anh bắt nạt thì sẽ có một ngày xoay người dẫm nát anh ở dưới chân.”

“Cho nên...” Mặc Hi nhẹ nhàng cười cười, “Tôi cũng không muốn mang đến cho mình bất kỳ phiền toái nào.”

Vừa mới nói xong, thì nhấn mạnh một cái, dưới ánh mắt hoảng sợ của Quân Liêm thì giẫm thật mạnh vào lồng ngực của hắn.

“Ah...”

Khi Quân Liêm vừa mới kêu một tiếng không khổ thì Mặc Hi lại một cước dẫm nát đầu hắn, điện lực thông qua bàn chân truyền vào trong đầu Quân Liêm, dần dần biến thành âm thanh nồn nề rồi im bật.

Chương 53

Đi Kiểm Tra

Cái sự cố này làm cho mọi người ngó ra, ai sẽ nghĩ đến một cô bé chín tuổi lại còn rất đáng yêu mà có thể giết người mặt không đổi sắc, mà người đó lại là một Dị năng giả trung cấp, khiếp sợ vì thực lực của cô và càng sợ biểu hiện tàn nhẫn này.

Ngay cả Lany cũng hiện lên ánh mắt cẩn thận, ánh mắt cũng lướt qua Megh đang ngồi ở ngoài đại sảnh cũng đang giật mình, trong đó có sự cảnh cáo rõ ràng, Megh cười cười nhưng cũng đã hiểu rõ ý của anh ta.

Lúc này đây nếu không phải cô khiến cho người khác đi dò xét thì người nằm trên mặt đất chính là cô hay không? Có lẽ bây giờ cô bé đó không phải là đối thủ của cô nhưng về sau thì sao? Đương nhiên cô không dám giết Mặc Hi, vì cô biết rõ địa vị Mặc Hi trong lòng An Dĩ Mẫn, như vậy cũng sẽ phải đặt gần mình một quả bom không hẹn giờ, dù là cô thì trong lòng cũng khẽ run.

Mặc Hi không để ý tới Quân Liêm nằm ở trên mặt đất, mí mắt khẽ hạ xuống, thẳm thờ ra một hơn, đây là lần thứ hai mình giết người, khi nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ của hắn thì lại giống với người đàn ông ở trong rừng cây, nếu có thể không giết thì cô sẽ không giết, nhưng giống như cô nói, cô không thể để lại bất kỳ móng tai họa nào, nếu cô chỉ có một mình thì còn được, nhưng Mặc Phàm và Chu Tiêu Trúc lại không có năng lực, cho dù có An Dĩ Mẫn bảo hộ, cô cũng không cho phép bởi vì mình mà rước lấy thêm phiền toái.

Hơn nữa, cường giả vi tôn, đã có màn này thì sẽ không có người đến phiền toái cô nữa.

Quay người lại không hề xem thi thể ở trên mặt đất, gương lên nụ cười về phía ba người Thiên Nhu, gương mặt kia thật sự rất đáng yêu và tuyệt mỹ, “Như vậy chúng ta đi đến phòng kiểm tra đi.”

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì ai sẽ nghĩ tới, một cô bé xinh xắn đáng yêu như thế có thể giết người, không có bất kỳ khác thường gì.

Đồng thời làm cho người ta đáng sợ là khi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia thì không khỏi sinh lòng yêu thích, thật là mâu thuẫn.

Cái hơi thờ vãn sạch sẽ như vậy đã không còn là sát nhân lạnh như băng.

Nhất thời Thiên Nhu không nói gì, tuy Mặc Hi vẫn cười như cũ nhưng sự vui vẻ trong mắt đã dần giảm nhạt theo thời gian.

“Uh! Mặc Mặc cùng Thiên Nhu đến.” Ngay tại lúc Mặc Hi chuẩn bị đi một mình thì Thiên Nhu mở miệng nói chuyện, ánh mắt vẫn dịu dàng như trước.

Mặc Hi nhìn về phía cô ấy, kỳ thật từ lúc mới giết người thì cô cũng nghĩ tới ý nghĩ của người khác, nếu Thiên Nhu có thể tiếp nhận được thì tốt nhất, nếu không có cách nào tiếp nhận mà thay đổi thái độ với mình thì cô cũng không cưỡng cầu, gọi An Dĩ Mẫn thay người mới.

Đương nhiên, nếu nói cô không có khó chịu thì là nói dối, cô đã coi Thiên Nhu là bạn bè, mà mất bạn thì sẽ khó chịu, chỉ là nếu để cho cô chọn lại lần nữa thì cô vẫn làm như thế, cường giả vi tôn đây là đạo lý sau khi cô đi vào thế giới này, muốn bảo vệ được đồ mình muốn bảo vệ thì phải làm cho chính mình càng thêm cường đại, phải có tâm tính lạnh như băng đối với địch thủ.

“Vâng.” Mặc Hi cười gật đầu, tiếp tục đi theo Thiên Nhu.

Mà Khoát Hải và Thiên Tiêu cũng đi theo sau các cô, đối với việc Mặc Hi giết người thì hai người họ cũng giật mình, nhưng cũng không có bao nhiêu

mâu thuẫn, dù sao hai người họ đã giết người qua, cũng không phải chỉ là một hai cái, hơn nữa vừa rồi Quân Liêm cũng có ý định giết Mặc Hi, càng về sau lời nói của Mặc Hi càng làm cho bọn họ ấn tượng sâu sắc.

“Mặc Mặc? Cháu đi phòng kiểm tra làm cái gì? Chẳng lẽ đến bây giờ cháu vẫn chưa đi kiểm tra cấp bậc của mình sao?” Khoát Hải hỏi Mặc Hi.

“Vâng, hôm nay cháu muốn kiểm tra xem.” Mặc Hi cũng không ghét người to con này nên cười trả lời.

“A! Chú phải nhìn xem hiện tại Mặc Mặc cấp bao nhiêu.” Khoát Hải tràn đầy chờ mong, từ ngày đó hẳn cũng có đoán Mặc Hi có thể là đã ngoài cấp 23, mà vừa nãy nhìn Mặc Hi đánh nhau thì lại để cho hắn cảm thấy Mặc Hi đã mạnh mẽ hơn một chút, thật sự rất muốn biết.

“Ha ha.” Mặc Hi cười cười mà không nói gì.

Nhìn thấy bóng ảnh của bốn người dần dần đi xa Lany đột nhiên ra khỏi bệ bắn bia, cùng đi theo.

Megh cũng từ vị trí đứng lên, vừa thấy động tác của Lany thì hỏi: “Đi đâu?”

“Ha ha.” Lany cười cười nói, “Đi xem số liệu kinh người của tiểu công chúa.”

“Uh.” Megh đồng ý, đi cùng tới phòng kiểm tra.

“Như thế nào?” Lany nhìn cô bên cạnh, cười hỏi.

Megh trừng mắt liếc anh ta một cái, “Biết rõ rồi còn hỏi.”

“Ha ha.”

Mà mọi người ở đại sảnh cũng trầm mặc một người tiếp một người đứng lên đi theo cái phương hướng của Mặc Hi mà đi tới.

Đến cuối cùng toàn bộ đại sảnh không còn một bóng người, ai cũng không có chú ý tới tại một nơi hẻo lánh có một cậu bé gầy gò mộc mạc, mái tóc trên trán che mắt đôi mắt đen nhánh, hai tay ôm một quyển sách ôm chặt đến mức quần áo nhăn dúm lại, trong lòng bàn tay còn có ấn ký.

Cô...

Cô bé đó thật sự rất cường đại, hóa ra cô bé cường đại như vậy.

Coi như là chính mình trước kia cũng không thể so với cô bé đó. Hiện tại...

Càng không có cách nào.

Ha ha, cho mình sách, cười dịu dàng với mình cũng chỉ là bộ thí, cô ấy và mình là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Chính mình không thể sánh bằng cô ấy.

Tay nắm chặt hơn, con người bi thiết, không cam lòng cùng với sự kiên cường.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đi về phương hướng đó, cậu bé quay hướng ngược lại mà đi nhưng thân thể lại không nhúc nhích được, cuối cùng vẫn đi tới phòng kiểm tra.

Trong phòng kiểm tra, mấy người Mặc Hi nhất mã đương tiên (làm đầu tàu gương mẫu) đi vào trong, nhìn máy móc gì đó ở trước mặt, chỉ thấy một tầng màu tím hoa lan ngăn cách ở trong đó, bên kia là cái máy móc hình chữ nhật, rỗng ruột ở giữa, cao gần hai mét.

Đồng thời xung quanh còn có mấy cửa phòng làm bằng kim loại, chỉ là Mặc Hi cũng không đi xem.

Ngước mắt lên nhìn về phía Thiên Nhu.

Thiên Nhu cũng hiểu ý tứ của Mặc Hi, giải thích với cô, “Mặc Mặc đánh ở phía trên thì sẽ hiện ra lực lượng của Mặc Mặc có bao nhiêu, mà đứng ở bên trong kia thì sẽ kiểm tra cường độ thân thể của Mặc Mặc.”

“Vâng.” Mặc Hi lên tiếng, còn chưa có đi về phía trước thì phát hiện có rất nhiều người đến đứng chật cứng cả phòng kiểm tra.

“Ha ha! Mặt mũi của Mặc Mặc rất ghê gớm nha.” Khoát Hải nhìn xem hết thấy rồi trêu tức Mặc Hi.

Mặc Hi cười cười cũng chẳng thèm quản bọn họ làm cái khí gì đâu, bọn họ muốn xem thì xem đi, dù sao cũng chỉ là vũ lực mà thôi, mình biểu hiện ra cường đại thì đây cũng là một loại cảnh cáo, nếu có người đến phiền cô thì cũng không cần nương tay, cô biểu hiện ra ngoài đó chỉ là một phần nhỏ của cô mà thôi.

Đi tới cái ngăn cách màu lan tím rồi dừng lại.

Ánh mắt mọi người cũng theo động tác của cô mà động, con mắt chăm chú nhìn cô, ngay cả hô hấp cũng bất giác trở lên nhỏ đi.

Thò tay, nắm tay.

Công kích vào cách ngăn màu tím kia.

Chương 54

Kiểm Tra Làm Rung Động Làn Nữa

Thu lại quyền, ngước mắt lên nhìn, chỉ thấy bên trên cái cách ngăn màu lan tím hiện lên một loạt các con số.

153.

Hô hấp của mọi người dừng lại, không phải bị kinh hãi mà là mê man, vì con số kia quá thấp, phù hợp với thực lực của Mặc Hi vừa mới biểu hiện ở ngoài kia. Nhưng sự phát sinh kế tiếp làm cho nét mặt của từng người cứng lại.

Chỉ thấy cái nắm đấm nho nhỏ tiếp tục vung thêm một phát nữa thì số liệu lần lượt thay đổi theo chiều hướng gia tăng.

382

598

845

1324

2120

3392

4919

6012

7191

8231

Mười lần gia tăng liên tục, trực tiếp đến con số này làm cho tất cả mọi người đều nắc cụt, cho dù đã có chuẩn bị tâm lý nhưng khó mà tin được, nhìn cái nắm đấm nho nhỏ kia vậy mà lại có uy lực như vậy.

Mặc Hi lắc lắc tay, nhìn con số 8231, dùng mười tầng lực mới đến 8231, vậy...

Lại giờ nắm đấm lên lần nữa, vung về phía sau, mang theo hiệu quả thị giác, cuối cùng rơi vào cái cách ngăn màu lan tím.

“Đình” lần này đánh cái cách ngăn màu tím đến nỗi phát ra âm thanh, cái tiếng này làm cho mọi người hoàn hồn, mắt chăm chú nhìn vào cái bảng đo đếm rồi mắt trợn to.

14829

“Ưc ực”, toàn trường yên tĩnh, chỉ có tiếng nuốt nước bọt vang lên.

“Làm sao có thể? Cái này... cái này là đã chạm đến mức đo công kích thể lực đơn thuần của Võ giả cao cấp.”

“Cái này... cái này là ảo giác.”

“Bảng hiện lên bao nhiêu? 14829? Hơn vạn rồi? Tôi không có nhìn nhầm?”

“...”

Tiếng nghị luận thi nhau vang lên.

Khoát Hải cũng nuốt nước bọt, nhìn về phía cái con số thể hiện đẳng cấp của cuộc kiểm tra rồi nhìn lại Mặc Mặc, trong miệng lẩm bẩm nói, “Cái này... cái này có thật không vậy? Khục... quá tuyệt vời! Ha ha! Thiên Tiêu thấy không? Tôi dám khẳng định, sớm muộn có một ngày nhất định Mặc Mặc sẽ thực hiện được ý nghĩ của tôi. Ha ha.”

Thiên Tiêu nhìn cái bộ dạng hung phấn của hắn thì có chút dở khóc dở cười, chỉ là cô bé Mặc Mặc này thật đúng là có thể dùng hai từ “quái vật” để hình dung.

Không để ý tới sự kinh ngạc của mọi người, trong lòng Mặc Hi tính toán, chỉ dựa vào lực công kích vật lý thì chỉ có 8231, tăng thêm tĩnh điện chi lực thì là 14829, tròn vện tăng gấp đôi cũng không khác trong tưởng tượng của cô lắm. Mặc Hi dứt khoát đi vào bên trong hình hộp.

“Hả?” Vừa mới đi vào thì bốn cây cột đã bị tăng cách ngăn trong suốt bao vây mà Mặc Hi ở bên trong cảm giác dường như bị năng lượng vô hình đảo qua toàn thân, giống như toàn thân không có máu thịt, như là xuyên qua nước, nhưng lại không có cảm giác khó thở, cảm giác kia không rõ là thoải mái hay là áp lực.

Nhưng rõ ràng là cái năng lượng kia không có cách nào đảo qua linh hồn cô mà lại ở lại năng lượng bên trong linh hồn.

Ước chừng qua 30 giây, nhưng Mặc Hi lại cảm thấy thời gian không trôi, màng năng lượng màu lam tím biến mất, thì màn hình cũng hiện lên số liệu cấp bậc.

Ánh mắt của mọi người đều tập chung đến số đó.

27.

“Hò...” Tất cả mọi người không tự giác mà thở ra một hơi, có lẽ số này vẫn đáng sợ như trước nhưng đã nhìn thấy nhiều chuyện quái vật của Mặc Hi thì năng lực thừa nhận cũng được nâng cao một ít, mọi người có thể tiếp nhận được.

Đồng thời Mặc Hi nhìn thấy số liệu kia thì từ trên đài hình hộp đi xuống, nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã đến buổi chiều rồi.

Đi đến bên người Thiên Nhu, “Đi thôi chị, em phải về ăn cơm.”

“Uh”, Thiên Nhu đáp ứng, trên mặt mang vẻ dụi dàng vui vẻ, đôi mắt trong veo chớp động lên vài tia hung phấn, cho dù cô trưởng thành sớm nhưng khi nhìn thấy số liệu đáng sợ và trận chiến ấy thì vẫn làm cho cô kinh hãi rung động.

Còn nhớ rõ khi Quân Liêm vung roi đánh mình thì cô bé rất tức giận và lạnh như băng, cô bé vì trả thù cho mình, chiến đấu vì mình, nghĩ tới đây, con người nhìn Mặc Hi dụi dàng hơn, thấm đẫm ôn nhu và cảm động.

Cô chủ nhỏ của cô a, thật sự rất cường đại, vô cùng cường đại.

Mà khi các cô đi trên đường thì mọi người ở đây mở ra một con đường, cho dù có nhiều người mạnh hơn Mặc Hi nhưng người ta thiên phú cấp quái vật còn đó, lời nói tàn khốc lúc trước vẫn còn khắc ghi trong đầu mọi người, không thể đối đãi cô như đối đãi với trẻ con bình thường, bằng không sẽ chết vô cùng thảm.

Xem ra hiệu quả giết gà dọa khỉ rất tốt, đương nhiên Mặc Hi cũng chú ý tới biến hóa của mọi người, khoe miệng hiện lên nụ cười nhạt, rất đáng yêu, rất đẹp.

Đôi mắt đẹp đột nhiên nhìn về một chỗ dừng lại một chút rồi lại thôi, bóng ảnh xinh đẹp nhỏ nhắn dần dần biến mất trong tầm mắt của mọi người.

“Thật là đáng sợ.” Không biết là ai đột nhiên nói ra một câu như thế.

Mọi người không nói gì nhưng trong lòng cũng đồng ý những lời này.

“Nhưng cũng rất đáng yêu, đúng không? Ha ha.” Lany đột nhiên cười khẽ nói tiếp, cước bộ nhàn nhã đi về.

Không sao, thật là đáng yêu, khuôn mặt lúc không giết người thì rất đáng yêu và thuần mỹ, không có tính trẻ con đôi khi làm cho người khác bực bội, nhưng ôn trọng lại không mất đi sự ngây thơ của trẻ con, làm cho người ta sinh lòng yêu thích.

Thật là không đơn giản.

Ánh mắt nhìn về phía Mặc Hi đồng thời chuyển sang một phía, chỉ thấy đó là một nơi hẻo lánh có một cậu bé đang đứng ở đó, mặc một bộ quần áo đơn giản, khuôn mặt bị tóc dài che mất một nửa, nhưng cặp mắt cứng cỏi lại làm cho người ta khó có thể quên được.

Lại nói, cậu bé kia cũng là thiên tài làm cho người ta thán phục, nhưng lại mất hết, kể cả không mất đi thì không thể so được với tiểu công chúa, thiên phú của tiểu công chúa thật làm cho người ta đổ kỵ.

Lany thu hồi ánh mắt, vừa đi vừa có chút bất đắc dĩ nghĩ đến.

Không lâu sau phòng kiểm tra không còn bóng người, mà cậu bé ở nơi hẻo lánh đã không thấy người đâu.

Một gian phòng hơi tối, bốn phía có không ít hình ảnh trôi lơ lửng, nếu nhìn kỹ thì chính là hình ảnh lúc Mặc Hi đấu với Quân Liêm.

Người ngồi trên ghế đúng là An Dĩ Mẫn cười dịu dàng.

“Ông chủ! Ngài thấy thế nào?” Một người đàn ông cung kính nói.

“Ha ha.” An Dĩ Mẫn cười cười, nhìn về phía sau rồi đứng lên: “Xử lý Quân Liêm là được, những thứ khác không cần quản.”

Người đàn ông hơi sững sờ nhưng cũng đáp lấy: “Vâng”

“Uh.” An Dĩ Mẫn không nói cái gì nữa rồi đi ra ngoài.

Mặc Mặc! Con có thể kiên cường như vậy thì rất tốt, không cần An ba ba chỉ dạy cái gì. Có thực lực cường đại thì tâm cũng phải cường đại theo, không nên trách An ba ba không giúp con, bởi vì chỉ có như thế con mới có thể sống tốt trong cái thế giới cường giả vi tôn này.

Thế nhưng mà ánh mắt của An Dĩ Mẫn hiện lên một tia đau lòng, dù sao con bé vẫn là đứa trẻ mà. Rốt cuộc là cái gì lại làm cho con bé như vậy, nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ông vẫn khó mà tin được một đứa bé còn nhỏ như vậy có thể làm đến bước này. Đối đãi với địch nhân không lưu tình, nhưng đối với người nhà lại che chở, giết người mà vẫn có thể bảo trì tâm tính, không bởi vì giết người mà gieo xuống tâm ma.

Rõ ràng còn nhỏ như vậy, phải là đối tượng cần được bảo vệ mới đúng.

Nhìn bóng hình An Dĩ Mẫn biến mất thì người đàn ông kia mới nhìn về phía hình ảnh, thân là Dị sư hẳn cũng phải cảm thán, đứa nhỏ này làm cho người ta phải giật mình.

Chương 55

Đồ Vật Không Mất Tiền Thật Là Sướng

Lại một ngày huấn luyện, mấy ngày qua Mặc Hi cũng không bị khiêng đi nữa, bởi vì dược vật kia đã không còn tác dụng gì với cô nữa rồi.

Nhưng hiện nay trên tay cô có đeo hai cái vòng kim loại, có tác dụng khác đó chính là tăng trọng lực toàn thân cô lên hai lần, có thể nói mỗi ngày cô phải thừa nhận hai lần trọng lực để sinh hoạt.

Ngồi trên ghế ở đại sảnh cùng với Thiên Nhu, trong tay cầm một quyển sách, đây là sách dược lý mà cô lấy từ chỗ ông Cát, sau khi cô phát hiện tác dụng dược vật của thế giới này thì cô muốn tìm hiểu nó. Dù sao biết thêm một môn tri thức thì cũng thêm một con đường sống, đúng không? Lại còn là phương diện thuốc đấy.

Lại nói tiếp, ông Cát cũng không giấu diếm, vừa nghe thấy Mặc Hi muốn học y thì rất hưng phấn, rồi nói một đồng mình lợi hại ra sao, cỡ nào giỏi giang, dược học có tác dụng thế nào, mãi đến khi Mặc Hi phải đi về thì mới dừng lại. Rồi đem tất cả kinh nghiệm cùng với ý kiến của mình viết thành sách, còn có sách phân biệt dược liệu tất cả đều cho cô.

“Hắc, tiểu công chúa, muốn ăn hoa quả ướp lạnh không?”

Ngay lúc Mặc Hi thấy hơi mỏi mắt, ánh mắt rời khỏi trang sách thì bên tai truyền đến giọng nói cười cợt của Lany.

Mặc Hi quay đầu lại, nhìn hấn ở trên đài, cười cười, bắt đắ dĩ nói, “Em đã nói đừng gọi em là tiểu công chúa, hãy gọi em là Mặc Mặc là đượ rồi.”

“Đượ, đượ! Như vậy, Mặc Mặc muốn gọi món gì không?” Lany không để ý, tiếp tục cười hỏi.

Mặc Hi tựa vào ghế, mắt có chút giảo hoạt, buồn rầu nói, “Lại nói, đồ ăn của các anh quá đắ, Mặc Mặc vẫn là trẻ con làm gì có nhiều tiền như vậy, ăn không nổi mà.”

“Ha ha...” Thấy bộ dạng đáng yêu của Mặc Hi, có không ít người ở đây bật cười nhẹ.

Thời gian này, với ngày mà Mặc Hi giết người thì phần lớn mọi người đều đã quên gần hết, dù sao lúc bình thường Mặc Hi rất đượ mọi người ưa thích, hơn nữa chỉ cần không có người đi gây sự với cô bé thì cô sẽ luôn mỉm cười với mọi người, khi nhìn thấy khuôn mặt cười như nắng tỏa sáng thì cảm thấy trong lòng sáng khoái, đây cũng vì nguyên nhân bên trong linh hồn Mặc Hi, dù sao cũng là linh hồn thể Thiên Lôi trời sinh, thân thể rèn từ nhỏ nên rất tinh khiết, hơi thở sạch sẽ luôn phát ra trong lúc vô tình.

“Ặc...” Lany hơi im lặng, không có tiền? Có người nào không biết chi tiêu của cô bé đều do ông chủ trả. Cười nói, “Đã như vậy, thì anh mời Mặc Mặc nhé.”

“Ah anh Lany thật tốt.” Mặc Hi cười cười, đôi mắt tròn xoe nhìn Lany rồi khen ngợi anh ta, bộ dạng này của cô thật sự làm cho người ta chỉ muốn nghe cô nói tiếp. “Đã như vậy thì Lany hãy mời tất cả mọi người ở đây uống một ly, nếu chỉ mời mỗi Mặc Mặc thì không công bằng lắm.”

“...” Lany nhìn cái bộ dạng nói “anh thật là người tốt” của Mặc Hi thì im luôn, lại bị cô bé chơi một vố nữa, rõ ràng là trưởng thành sớm nhưng đôi khi hết lần này đến lần khác lại làm một ít hành động của trẻ con, làm cho người ta không thể cự tuyệt, nhưng bộ dạng trẻ con như vậy thật đáng yêu, cười nói, “Em thật là muốn anh bị thiệt thòi.”

Mặc Hi vẫn không nói gì, những người khác lại bắt đầu ồn ào rồi.

“Ha ha! Đúng đắ! Đúng đắ! Lany, khó đượ anh mời một lần, tôi cũng không gọi đồ quá đắ đây, một ly Whisky.”

“Đúng đắ, cũng không nên chỉ lo mỗi Mặc Mặc mà quên hết chúng ta.”

“Hú hú! Lany, anh cũng có ngày hôm nay, mời khách, mời khách, làm một ly Flame.”

“Ha ha rốt cục hôm nay anh phải đau lòng rồi, tôi cũng chỉ muốn một ly Whisky.”

“Hôm nay may mắn nhờ Mặc Hi, tôi cũng một ly.”

Nhìn đoàn người ồn ào, sao trước kia không thấy mọi người đoàn kết như vậy nhỉ? Sắc mặt Lany bất đắc dĩ, chớp mắt cái lại vui vẻ, “Được, hôm nay nể mặt Mặc Mặc, mời khách.”

“AAAAA...” Mọi người đều cười to.

Sau lưng Lany lấy rượu và ly ra, bình rượu trong tay đổ vào các ly rồi phi đến bàn của mọi người.

“Ha ha.” Mặc Hi cũng nhìn thấy một ly nước trái cây phi đến trước mặt mình, đây là do Lany ép đổ, tuy rằng cô muốn uống chính là rượu, nhưng cũng không sao cả, nước trái cây thì nước trái cây.

“Cạn ly!” Đứng lên rồi hô to với mọi người ở đây, bộ dạng hào sảng làm cho mọi người cười to.

“Ha ha... Cạn ly! Ha ha!” Mọi người cùng giơ ly, đáy mắt lộ ra vui vẻ.

Lany cũng nhìn xem hết thấy, Mặc Mặc này rất thú vị, bộ dáng hào sảng tiêu sái làm cho người ta khó có thể tìm được ở trên người một đứa trẻ nhưng bộ dáng này không phải là buồn cười bình thường. Ha ha.

Uống cạn nước trái cây trong ly, Mặc Hi ngò xuống hai tai đột nhiên nghe thấy một câu nói:

“Ha ha! Quả nhiên đồ không mất tiền thật là ngon.”

“Ha ha ha.” Tất cả mọi người cười to, Mặc Hi cũng mở miệng cười, người nói câu kia thật tài tình.

“Reng reng...” Khi Mặc Hi cười vui vẻ thì cảm thấy điện thoại trong túi rung.

Lấy điện thoại ra nhìn thấy tên trên màn hình, nở nụ cười rồi ghé vào tai ngọt ngào kêu một tiếng, “Ba ba”.

Âm thanh trong sảnh cũng dần dần yên tĩnh lại, Mặc Hi đứng lên, đi về phía phòng huấn luyện của mình, trong miệng nói, “Vâng, rất tốt, có chuyện gì không ạ?”

“Được, Mặc Mặc đi ra.”

Khi ngắt điện thoại thì Mặc Hi cũng đến phòng huấn luyện rồi, cởi trang phục huấn luyện xuống, mặc quần áo bình thường, vừa mới chuẩn bị đi thì đột nhiên dừng lại, nói với Thiên Nhu, “Hôm nay em có việc muốn đi trước, chị cùng đi với em?” Giọng điệu có ý hỏi thăm.

Thiên Nhu nói nhỏ, “Thiên Nhu là bác sĩ của Mặc Mặc, nếu Mặc Mặc muốn Thiên Nhu đi theo thì Thiên Nhu sẽ theo.”

“Hóa ra là như vậy, em còn tưởng rằng chị phải ở chỗ này.” Từ trước tới nay, đến chiều là Mặc Hi về nhà ăn cơm, còn Thiên Nhu sẽ đưa cô đến thang máy, cũng không cùng về, cô còn tưởng rằng thiên nhi phải ở chỗ này đấy.

“Thiên Nhu chỉ thuộc về Mặc Mặc.” Thiên Nhu nhẹ nhàng cúi đầu, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như trước, nhưng Mặc Hi vẫn nghe thấy sự kiên định trong đó.

Mắt lóe lên, dường như đã hiểu được cái gì đó, Mặc Hi cười nói, “Vậy thì hãy đi cùng em, hình như chị ít khi ra ngoài.”

“Vâng.” Thiên Nhu ngược mắt lên cười với cô.

Hai người đi ra khỏi cửa phòng huấn luyện đến đại sảnh lên tiếng chào mọi người, “Em phải đi, bye bye.” Rồi đi về phía thang máy. Đi vào ANSHENG, Mặc Hi còn tưởng Thiên Nhu không biết đường nhưng lại phát hiện ra cô rất quen thuộc không cần mình chỉ đạo.

Đi tới cửa ra vào của ANSHENG, thấy A An vẫn đứng thẳng tắp, gọi Mặc Hi một tiếng, “Tiểu thư.” Mở cửa xe cho cô.

Hai người ngồi cùng một chỗ, xe ô tô bay từ từ đi lên, bay rất nhanh.

Tại đường An Lâm chỗ biệt thự thì dừng lại, Mặc Hi và Thiên Nhu đi tới cửa, khi mở cửa ra thì phát hiện không chỉ có Mặc Phàm và Chu Tiểu Trúc, trên ghế salon còn có An Dĩ Mẫn.